

בתי המשפט

פ 040016/07		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו	
21/05/2009	תאריך:	כבוד השופט צבי גורפינקל	לפני:

בעניין:

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עוה"ד מרום

נגד

2. ד"ר חיים סטולוביץ

ע"י ב"כ עו"ד ויינשטיין וברוכי

3. ד"ר סוהלנה לופו רוסו

הנאשמים

ע"י ב"כ עו"ד וייס

להכרעת-דין במחוזי (19-03-2009): [תפ 40016/07 מדינת ישראל נ' אסותא מרכזים רפואיים בע"מ](#) שופטים: צבי גורפינקל, עו"ד: מרום, מעוז, ויינשטיין וברוכי, דורון עופר
להחלטה בעליון (04-06-2009): [עפ 4512/09 ד"ר סבטלנה רוסו-לופו נ' מדינת ישראל](#) שופטים: י' דנציגר, עו"ד: י' שגב, ש' וייס

מיני-רציו:

* ביהמ"ש גזר את דינם של רופא עיניים ורופאה מרדימה אשר עקב רשלנותם נפטרה ילדה כבת 3.5 במהלך ניתוח עיניים. גזר הדין חייב להיות המשך ישיר לעוצמת הנורמות שנקבעו בהכרעת הדין ולא ניתן להפריד בין השניים.

* עונשין – עבירות – הריגה

* עונשין – עבירות – מעשה פזיזות ורשלנות

* עונשין – ענישה – מדיניות ענישה: שיקולים

גזר דינם של רופא עיניים ורופאה מרדימה אשר עקב רשלנותם נפטרה ילדה כבת 3.5 שנים במהלך ניתוח עיניים.

בית המשפט המחוזי קבע כי:

פסק-דין משול לשטר ששוברו בצידו. הכרעת הדין הינה השטר, גזר הדין הינו השובר. לא ניתן לומר מילים קשות בהכרעת הדין בלא לכבד את השובר של השטר ולגזור עונש שאינו עומד ביחס ישר למילים הקשות, כפי שאין זה ראוי לגזור עונש כבד בצד הכרעת הדין שהכרעתה מינורית. אילו היה הנאשם מראש לוקח אחריות על מעשיו ומודה בביצוע העבירה שבסופו של דבר הורשע בה, ניתן היה להימנע מהצורך לקבוע נורמה ערכית כפי שנאלץ ביהמ"ש לקבוע עקב אי נטילת הנאשם את האחריות על מעשיו, ניתן היה לראות בעבירה שעבר מעשה פרטני שאין לו השלכה ציבורית, שכן אילו לקח אחריות, לא היה צורך לקבוע נורמה כללית, והדיון היה מתרכז בנסיבותיו הפרטניות של הנאשם. לעומת זאת, כאשר הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו וסבר כי פעל כדין אף שברור כי התרשל בהתעלמו מכל סימני חיים של המנותחת, הרי לא ניתן להמליץ על אי הרשעה בהעדר לקיחת אחריות.

ביטול ההרשעה עלול להביא למסמוס הנורמה כפי שנקבעה בהכרעת הדין. בנסיבות אלה אין מקום לביטול ההרשעה בעניינו של הנאשם. הנאשמת הורשעה בעבירת הריגה ואין לייחס לה כוונה תחילה. אולם הפסול שבמעשיה כה בולט וגדול עד שמחייב הטלת עונש ממשי ביותר. בהכרעת הדין נקבע כי מעשיה של הנאשמת מגיעים לאדישות וקלות דעת, תוך נטילת סיכון בלתי סביר באשר לאפשרות קרות התוצאה של המוות, מתוך מודעות שכתוצאה מהמעשים והמחדלים עלול להתרחש אירוע של גרימת מוות.

גזר דין

הנאשם 2 הוא רופא עיניים ומנתח שמבצע בין היתר ניתוחים גם בביה"ח אסותא, והנאשמת 3 היא רופאה מרדימה מוסמכת שעבדה בביה"ח אסותא.

ב- 20.4.05 ביקשו דבי ומרסלו בורוסקי כי הנאשם 2 ינתח באופן פרטי את בתם בת ה- 3.5 שנים, נטע-לי בורוסקי, ז"ל ע"מ לתקן פזילה בעיניים.

הנאשמת 3 שימשה כרופאה מרדימה באותו ניתוח.

בתחילת הניתוח הזרימה הנאשמת את חומר ההרדמה מסוג אלוטן לגוף המנוחה באמצעות מסיכה שהונחה על פניה בריכוז של 5%, וחיברה אותה למכשיר הנשמה ומוניטור לשם מעקב אחר מצבה במהלך הניתוח.

החדרת אלוטן לגוף מנותח בריכוז הנ"ל, למשך למעלה ממספר דקות, מביאה לדיכוי שריר הלב ולדום לב, על כן על המרדים להפחית את ריכוז האלוטן למינון של אחוז עד 2% למשך כל יתר מהלך הניתוח.

כפי שנקבע בהכרעת הדין מיום 19.3.09, לא הפחיתה הנאשמת את ריכוז הגז המוזרם לגוף המנוחה, וכתוצאה מכך זרם הגז באותו ריכוז במשך 45 דקות לגופה של המנוחה דבר שגרם לדום לב ולהפסקת אספקת חמצן למוח.

כתוצאה מכך, נפטרה המנוחה.

בהכרעת הדין נקבע כי הנאשמת התרשלה בכך שלא הפחיתה את הזרמת האלוטן בריכוז גבוה, אולם יתרה מכך, היא נקטה בפעולות שיאפשרו לה לישון ללא הפרעה, והתעלמה מכל סימני ההתראה שהראה המונויטור ביחס למצב המנוחה.

הנאשמת היתה עייפה ביום הניתוח, אולם גם בימים אחרים, ולא היתה זו הפעם הראשונה שנרדמה במהלך ניתוח, כעולה מהכרעת הדין.

הנאשמת התיישבה על כסא, שמה סדין על כתפיה, הרימה רגליה על דרגש וכשספר מונח על בית החזה שלה, נרדמה.

בהכרעת הדין נקבע כי הנאשמת היתה מודעת לעייפותה, על כן היה מחובתה לעשות הכל כדי לנצל את הזמן הפנוי שהיה לה לשינה לפני הניתוחים, כדי להיות עירנית בזמן הניתוח.

הנאשמת לא הסתפקה בהכנתה לשינה ובהירדמות בכל מהלך הניתוח באופן שהיתה מנותקת כליל מהניתוח, אלא לא הבחינה כלל במסך המונויטור, שהיה מופנה לעבר המנתח ולא לעברה, והתיישבה על כסא כדי לישון, לא לפני שהשתיקה את קולות האלרם באופן שהאזעקה האמורה להתריע על תקלה לא תשמע, והחלישה את קולות הביפ במונויטור באופן שהחמיצה את האפשרות להבחין בשוני בקולות, דבר המצביע על סכנה.

בהכרעת הדין נקבע כי המחדל שבהפחתת עוצמת הגז מהווה רשלנות, אולם יתר הגורמים של השתקת האלרם, החלשת הביפיים, התעלמות ממסך המונויטור והכנה לשינה, כל אלה מצביעים על אדישות מצד הנאשמת ועל קלות דעת תוך נטילת סיכון ומודעות לאפשרות של גרימת מוות, על כן הורשעה הנאשמת בעבירת הריגה.

לנאשם 2, יוחסה במקור עבירה של גרימת מוות ברשלנות, ועל פי הכרעת הדין נקבע כי הנאשם התרשל בתפקידו כרופא, שכן כאשר מנותח פונה למנתח, הקשר שלו הוא עם המנתח ולא עם המרדים, ויש לייחס למנתח אחריות מעבר לעצם הפעולה הכירורגית שכן המנותח מצפה ממנו להיות אחראי על חייו בעת ביצוע הניתוח.

עוד נקבע בהכרעת הדין כי מנתח אינו פתלוג שמנתח גופה ומתרכז רק באיבר המנותח, אלא הוא רופא, תפקידו לעקוב אחר כל מהלך הניתוח אחר סימני חיים אצל המנותח, שכן מהות הניתוח היא טיפול באדם כדי להביא להחלמתו ולא ביצוע פעולה כירורגית גרידא שתציל אולי את האיבר הפגוע אך תתעלם מסימני חיים של המנותח בבחינת "הניתוח הצליח אך החולה נפטר".

נקבע כי על המנתח להיות שותף מלא במעקב אחר סימני חיים של המנותח, גם תוך כדי ובמהלך הניתוח, ואינו רשאי להטיל את האחריות הבלעדית לכך על כתפי המרדים.

בהכרעת הדין נקבע כי הנאשם התרשל בכך שהתעלם לחלוטין מהמונויטור, ולא האזין לקולות הבוקעים מהמונויטור כדי לעקוב אחר סימני חיים של המנותח.

יחד עם זאת נקבע כי מחמת הספק אין אפשרות לשלול את הטענה כי קולות הביפ נשמעו גם במהלך הניתוח, ולכן נקבע כי אין קשר סיבתי עובדתי בין רשלנותו ומחדלו של הנאשם להאזין למונויטור כדי לעקוב אחר סימני החיים, לבין התוצאה של גרימת המוות.

לפיכך, זוכה הנאשם מעבירה של גרימת מוות ברשלנות, אולם לאור רשלנותו שהתבטאה באי מילוי חובה להאזין למוניטור כדי לעקוב אחר סימני חיים, הורשע הנאשם בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעי' 338 (7) [לחוק העונשין](#).

יצויין כי במהלך הדיון, מאחר שלא הוכח קשר ישיר בין מחדלו של הנאשם לבין מותה של המנוחה, הועלתה אפשרות כי הנאשם יקח אחריות על מעשיו, יודה בביצוע העבירה על פי סעי' 338 (7) [לחוק העונשין](#), ואז ניתן יהיה להמנע מהרשעתו ולהסתפק בשל"צ ללא הרשעה. הובהר כי הצעה זו אפשרית רק לפני הכרעת הדין, בטרם יכנס ביהמ"ש לניתוח הראיות ולצורך לקבוע נורמות בענין חובתו של מנתח בחדר ניתוח, אולם, אם ההצעה לא תתקבל, יהיה על ביהמ"ש לתת הכרעת דין שבמסגרתה יש רק שתי אפשרויות, או לזכות את הנאשם, או להרשיעו. האפשרות שהועלתה לא התקבלה על דעת הנאשם, ועל כן ניתנה הכרעת הדין כפי שפורט קודם, והנאשם הורשע כפי שנקבע.

ב"כ הנאשם ביקש לשקול את האפשרות לבטל את ההרשעה ולהסתפק בהטלת של"צ ללא הרשעה, אולם דחיתי בקשה זו, לאור העובדה שהאפשרות שהוצעה לנאשם לא נתקבלה על ידו, על כן לא היה מנוס מלהכנס לניתוח המסגרת הנורמטיבית שעל פיה חב מנתח חובת זהירות כלפי המנותח.

הנימוקים להימנעות מהרשעה או לביטול הרשעה שכבר ניתנה אוזכרו שוב בפסה"ד האחרון העוסק בסוגיה זו [ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מ.י. \(לא פורסם\)](#) [פורסם בנבו]. ביהמ"ש העליון קבע כי החלופה העונשית של המנעות מהרשעה תוך הטלת צו מבחן, מהווה בייסודה חריג לכלל הרחב הנטוע בתורת הענישה, שעל פיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. ההרשעה של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, ומהווה חולייה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית.

הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו, מממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים, מגשימה את ערך השיוויון בין נאשמים, ומונעת הפלייה.

כפי שנפסק [בע"פ 5102/03 מ.י. נגד דני קליין \(טרם פורסם\)](#) [פורסם בנבו], ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי, נועדו למצות את תכליותיו המגוונות, להעביר מסר של הרתעה של היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו.

חברה המבקשת להפעיל הליך פלילי בדרך אפקטיבית, שיוויונית והוגנת, אינה יכולה להשלים עם גישה שיפוטית הפוטרת נאשמים מהרשעה פלילית אף שאחריותם הוכחה, שכן ההרשעה היא

הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החולייה האחרונה המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת.

למרות זאת, לעיתים, בנסיבות מיוחדות וחריגות, עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות הרשעה לאנטרס הציבורי, לבין עוצמת הפגיעה בנאשם, כתוצאה מההרשעה. לכן יש להתחשב מצד אחד במשמעות העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמה החברתית, והמסר הציבורי המתחייב מהן, ולבחון באיזו מידה זהותו של עובר העבירה ומעמדו בציבור, משפיעה על עוצמת הפגיעה שנגרמה מהעבירה על המערכת הציבורית, ויש לשקול את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללותו ואת המסר החברתי שאי הרשעה עלול לכלול בתוכו בנסיבות הענין הספציפי.

תנאי לביטול הרשעה הינו מתן תסקיר של שירות המבחן. שירות המבחן שוקל את נסיבותיו האישיות של הנאשם, אולם מתייחס לנטילת אחריות על ידו על העבירה שעבר.

לפיכך, אילו היה הנאשם מראש לוקח אחריות על מעשיו ומודה בביצוע העבירה שבסופו של דבר הורשע בה, ניתן היה להימנע מהצורך לקבוע נורמה ערכית כפי שנאלץ ביהמ"ש לקבוע עקב אי נטילת הנאשם את האחריות על מעשיו, ניתן היה לראות בעבירה שעבר מעשה פרטני שאין לו השלכה ציבורית, שכן אילו לקח אחריות, לא היה צורך לקבוע נורמה כללית, והדיון היה מתרכז בנסיבותיו הפרטניות של הנאשם.

לעומת זאת, כאשר הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו וסבר כי פעל כדין אף שברור כי התרשל בהתעלמו מכל סימני חיים של המנותחת, הרי לא ניתן להמליץ על אי הרשעה בהעדר לקיחת אחריות.

בהכרעת הדין נקבע כי המעקב אחר סימני חיים הינו נושא ערכי ונורמטיבי, ולכן אין המנתח יכול להטיל את האחריות הבלעדית על כתפי המרדמים ולהתעלם מחובתו שלו, לעקוב אחר סימני החיים. לפיכך, נקבע כי אם יש הוראות אחרות של ההסתדרות הרפואית או איגוד הכירורגים או איגוד המרדמים בדבר הפרדה מוחלטת בין אחריות המנתח לבין אחריות המרדמים, אין לנהוג על פי הוראות אלה, שכן אין זו הנורמה הנכונה והמחייבת.

כדי לבסס את הנורמה הערכית שנקבעה בהכרעת הדין יש צורך בהרשעת הנאשם, ע"מ להמחיש את האחריות המוטלת על מנתח במסגרת תפקידו לעקוב אחר סימני החיים של המנותח, וההרשעה מתחייבת על פי המסגרת הנורמטיבית שנקבעה בע"פ 9893/06 הנ"ל, שכן ההרשעה משלימה את תכלית ההליך הפלילי, מעבירה מסר של הרתעה ומדגישה את הפסול שבמעשה.

ביטול ההרשעה, עלול להביא לתוצאה הפוכה ולמסמוס הנורמה כפי שנקבעה בהכרעת הדין.

בנסיבות אלה, אין מקום לביטול ההרשעה, ועל כן דחיתי את הבקשה לקבל תסקיר קצין מבחן בענין הנאשם.

כנגד חומרת מחדלו של הנאשם מלעקוב אחר סימני חיים של המנותחת, יש לקחת בחשבון את עדויות האופי המצויינות שניתנו ביחס לנאשם, ואת נסיבותיו האישיות. הנאשם הוא אחד מטובי המנתחים בתחום ניתוחי הפזילה, אישיותו חיובית ביותר, הוא תורם מזמנו וממרוצו לחברה, ולא בכדי ניתנו חוו"ד מצויינות אודותיו ע"י רופאים המכירים אותו היטב, מפני חברים ומפי מנותחים שניתח אותם ללא דופי.

פס"ד שניתן ע"י בית המשפט מורכב משני חלקים, האחד הכרעת הדין, והשני גזה"ד. מבחינה זאת משול פסה"ד לשטר ששוברו בצידו. הכרעת הדין הינה השטר, גזה"ד הינו השובר. חייבת להיות התאמה בין הסכום במילים המופיע בשטר, לבין הסכום בספרות שחייב להופיע בו. כך גם חייבת להיות התאמה בין עוצמת הקביעה שבהכרעת הדין לבין גזה"ד. לא ניתן לומר מילים קשות בהכרעת הדין בלא לכבד את השובר של השטר ולגזור עונש שאינו עומד ביחס ישר למילים הקשות, כפי שאין זה ראוי לגזור עונש כבד בצד הכרעת הדין שהכרעתה מינורית. ביהמ"ש בהכרעת הדין הורה לעדכן את הרשויות הרפואיות לצורך יישום הנורמות ועל כן גם לא היה מקום לביטול ההרשעה, כדי לתת עוצמה לביטוי הנורמות המתחייבות. כך גם גזה"ד, חייב להיות המשך ישיר לעוצמת הנורמות שנקבעו בהכרעת הדין ולא ניתן להפריד בין השניים. לא התעלמתי מאישיותו המצויינת של הנאשם, מאופיו, מתפקודו המצויין כמנתח מעולה, אולם לא ניתן במקרה זה להמנע מהטלת עונש משמעותי, שכן, הטלת עונש שלא יהדהד בין גורמי הרפואה השונים, לא תביא למיצוי הנורמות שנקבעו, ולא תגרום לטלטלה המתחייבת מהכרעת הדין בעולם הרפואה.

בנסיבות שפורטו ולאור השיקולים הנ"ל, אני מחליט לגזור על הנאשם עונש של 4 חודשי מאסר בפועל שניתן יהיה לשאתם בעבודות שירות, כפי שיוחלט בהמשך, וכן 5 חודשי מאסר ע"ת שלא יעבור תוך 3 שנים, עבירה של רשלנות רפואית שכתוצאה ממנה יפגע אדם.

נטע-לי ז"ל, הגיעה לעולם לאחר ייסורים מרובים שעברו הוריה עד שההריון הבשיל והיא נולדה. היא היתה משוש חייהם של ההורים וקשורה קשר אמיץ אליהם, וכל שביקשו היה להיטיב עימה על ידי טיפול הפזילה בעיניה, כדי שעתידה יהיה טוב יותר.

כתוצאה ממותה של הילדה, שהיה מוות מיותר לחלוטין, סבל אביה מתסמונת דכאונית שפגעה בכל מישורי החיים הרגשיים, הבין-אישיים והתעסוקתיים ונאלץ לעבור טיפולים. כתוצאה מכך גם פוטר מעבודתו. גם האם, נכנסה למצב דכאוני שהוא מובן מאיליו בנסיבות אומללות אלה. כאשר נפטרה נטע-לי היתה לה כבר אחות בת 7 חודשים, וההורים הביאו לעולם ילדה נוספת לאחר הפטירה.

כפי שנקבע בהכרעת הדין מעשיה של הנאשמת 3 חמורים מאין כמוהם. בהיותה מודעת לעייפות גם מאירועים קודמים היא לא נקטה כל צעד כדי למנוע זאת, אף שניתוח ילדים מצריך ריכוז גדול יותר, והאחריות על הרופאים מוגברת כיוון שהסיכון הנשקף לילד בניתוח גדול יותר מזה הנשקף למבוגר. לבד מהרשלנות שבאי הקטנת המינון של הגז המוזרם לגוף הילדה, ביצעה הנאשמת מעשים פוזיטיביים אסורים, כאשר השתיקה את האלרם, הנמיכה את הביפים במוניטור, התעלמה מהמסך ומהנעשה בניתוח, והכינה את עצמה לשינה, תוך שהיא אדישה לגורל המנותחת. בהכרעת הדין נקבע כי מעשיה של הנאשמת מגיעים לאדישות וקלות דעת, תוך נטילת סיכון בלתי סביר באשר לאפשרות קרות התוצאה של המוות, מתוך מודעות שכתוצאה מהמעשים והמחדלים עלול להתרחש ארוע של גרימת מוות. הנאשמת הורשעה כאמור בעבירת הריגה, וחלילה לי מליחס לה כוונה תחילה לביצוע המעשה. אולם הפסול שבמעשיה כה בולט וגדול עד שמחייב הטלת עונש ממשי ביותר.

גורלה של הנאשמת לא שפר עליה: היא גדלה בבית שאביה נטש אותה ואת אמה, למדה רפואה ברומניה, ואף שאינה יהודיה נישאה ליהודי ועלתה ארצה, אולם עקב מסירותה הרבה לעולם הרפואה, היה הדבר על חשבון חיי המשפחה והיא התגרשה. בעקבות הארוע המדובר, פוטרה הנאשמת מעבודתה ובמשך שנתיים לא מצאה עבודה אחרת, עד שהתקבלה לעבודה כרופאה בים המלח. הנאשמת היא אשה סגורה ומתקשה להיפתח, אולם אלו המכירים אותה תיארו את מסירותה הרבה לעבודתה, את מקצועיותה כרופאה מרדימה המתמחה בעיקר בהרדמת ילדים ובטיפול בכאב, אוהבת לעזור לחולים ובניגוד למה שהצטייר באולם ביהמ"ש, עדויות האופי מלמדות על רגישות ומסירות לחולים ולבעלי חיים. גם חווה"ד של עמיתיה מדברות על רופאה מעולה ומקצועית, אמינה ומסורה.

הדברים שנאמרו קודם ביחס להשוואת פס"ד ל שטר ששוברו בצידו, שנאמרו לגבי נאשם 2, יפים שבעתיים בעניינה של הנאשמת 3. הכרעת הדין קשה עבור הנאשמת, היא הורשעה בעבירת הריגה, תוך הפרת כל הכללים המצופים מרופא.

לצערינו, ארועים של פטירת חולים בבתי חולים, שכיחים למדי, גם כתוצאה ממעשים של רשלנות רפואית אולם, זולת מקרה אחד הידוע בפסיקה מעולם לא הורשע רופא בעבירת הריגה, אלא לכל היותר בגרימת מוות ברשלנות.

היחד שהורשע בעבירות הריגה היה ד"ר ולדימיר יקירביץ בע"פ 7193/04 (ולדימיר יקירביץ נ' מ.י. – לא פורסם [פורסם בנבו]).

מצד אחד עניינו של יקירביץ חמור יותר מזה של הנאשמת, שכן הורשע בשני מעשים של הריגה ובמספר מעשים של פזיזות ורשלנות רפואית, שלא לדבר על עבירות שוחד וסחיטה. יחד עם זאת, מעשי ההריגה המיוחסים שם מתייחסים להפסקת פעילות רפואית לגבי חולים שהנאשם שם סבר שאין להם סיכוי להוסיף לחיות, זאת לעומת המקרה שלפנינו. כאן מדובר בילדה קטנה, שנכנסה לניתוח פשוט ושגרתי שלא היה אמור להיות כל סיכון בצידו, ובמקום לצאת ילדה שמחה ומלאת חיים כפי שנכנסה לניתוח, יצאה עם דם לב עד שנפטרה כתוצאה מכך.

הוריה של נטע-לי, נקטו בצעד אצילי כאשר תרמו את איבריה וכתוצאה ממותה הטראגי, המצער והמיותר, שלא התחייב כלל מהניתוח, הוענקו חיים לילדים אחרים. לא מן הנמנע שלא רק תרומת איברים הפיק מותה של נטע-לי, אלא גם שינוי מצופה מהתנהגות עולם הרפואה לעומת מה שהיה בעבר.

כתוצאה מהארוע, חודדו הנורמות המתייחסות להתנהגות מנתח בחדר ניתוח ולאחריותו במעקב אחר חיי המנותח, ואין עוד אפשרות להטיל את האחריות על המרדים בלבד, באופן שהמנתח יהיה אחראי רק לביצוע האקט הטכני של הניתוח.

כאמור הנאשמת לא רצתה במותה של הילדה, אולם כל מעשיה הובילו למוות המיותר, והרשעתה בהריגה היתה מחייבת הטלת עונש שלא יפחת ממחצית העונש הקבוע בחוק לעבירת הריגה, ומאחר שעונש זה עומד על 20 שנות מאסר, היה העונש הראוי לנאשמת, עונש של 10 שנות מאסר. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה שמדובר ברופאה מרדימה שמתמחה מזה 20 שנה במקצועה ואף שהיו לה תקלות בנייתוחים בעבר, כנגד זה, היו לה הצלחות מרובות שעל כך זכתה לתשבחות.

לא אתעלם מעדויות האופי אודותיה ומחווה"ד על מקצועיותה.

יקירביץ נידון בביהמ"ש המחוזי לעונש מאסר בפועל בן 7 שנים, ועונשו הופחת ע"י ביהמ"ש העליון לאחר זיכוי מעבירות מסויימות ולאחר שביהמ"ש התחשב בטרגדיה אישית שפקדה אותו עם מות בנו, לעונש מאסר של 6 שנים בפועל.

לאור זאת הטלת העונש שסברתי כי ראוי להטיל על הנאשמת של 10 שנות מאסר, עלול להתפרש כעונש שמטרתו נקמה בלבד, בהתייחס לפסיקה הקיימת.

לאור זאת אני מעמיד את עונשה של הנאשמת על 8 שנות מאסר בפועל.

הוריה של נטע-לי, לא ביקשו נקמה, אלא ביקשו צדק מביהמ"ש ע"מ שיבורר ההליך עד תומו. תקוותי כי הצדק נעשה, ומי יתן וההורים יתנחמו עם שתי הבנות שהם מגדלים היום, ומי יתן שמותה של נטע-לי שאבריה נתרמו והעניקו חיים, יביא למניעת תקלות בעתיד, ע"י יישום הנחיות ביהמ"ש על ידי עולם הרפואה.

העתק מגזה"ד בעניינה של נאשמת 3 יועבר לשר הבריאות בקשר לרשיונה כרופאה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

צבי גורפינקל 54678313-40016/07

ניתן היום, כ"ז באייר, תשס"ט (21 במאי 2009), במעמד הצדדים.

צבי גורפינקל, שופט

קלדנית: ל. כהן

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה